

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 lutego 2021 r.

Pozycja 3

POSTANOWIENIE

z dnia 2 grudnia 2020 r.

Sygn. akt Ts 9/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki – przewodniczący
Leon Kieres – sprawozdawca
Krystyna Pawłowicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 6 lutego 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej sp. z o.o.,

po s t a n a w i a:

nie uwzględniać zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 10 stycznia 2019 r. (data nadania), sp. z o.o. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność:

a) art. 406 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 32 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 2 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim „w postępowaniu przed Sądem II Instancji, gdy o wznowieniu postępowania orzeka po raz pierwszy Sąd II Instancji, nie stosuje się na jego podstawie przepisu art. 394 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego”,

b) art. 394 § 1 k.p.c. z art. 32 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 2 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w jakim „w postępowaniu przed Sądem II instancji, gdy o wznowieniu orzeka po raz pierwszy Sąd II instancji, nie stosuje się przepisu art. 394 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego do orzeczeń Sądu II Instancji w zw. z art. 406 Kodeksu postępowania cywilnego”.

2. Postanowieniem z 6 lutego 2020 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, stwierdzając, że skarga została wniesiona po upływie terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK).

3. W zażaleniu z 18 lutego 2020 r. (data nadania) na powyższe postanowienie skarżąca zarzuciła Trybunałowi błędne uznanie, że skarga konstytucyjna została wniesiona po upływie przepisanej terminu. Wskazała, że Trybunał wadliwie ustalił datę wystąpienia o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Nastąpiło to – jej zdaniem – 27 lipca 2018 r. (w zażaleniu omyłkowo wskazano datę 27 lipca 2019 r.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

3. Skarżąca, zarzucając Trybunałowi błąd w ustaleniach faktycznych, wskazuje, że o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu wniesienia skargi konstytucyjnej wystąpiła 27 lipca 2018 r. Tym samym – w jej ocenie – skarga została wniesiona przed upływem terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Trybunał, odnosząc się do powyższego zarzutu, stwierdza, że skarżąca nie przedstawiła w zażaleniu żadnego dowodu, który potwierdzałby tę okoliczność. Do skargi konstytucyjnej – jak zwraca uwagę Trybunał – dołączono datowany na 27 lipca 2018 r. odpis wniosku skarżącej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W aktach niniejszej sprawy znajduje się natomiast także kopia koperty – wraz z numerem przesyłki – w której skarżąca przesyłała przedmiotowy wniosek. Wynika z niego, że skarżąca nadała wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu 31 lipca 2018 r. Niezależnie od powyższego, Trybunał w niniejszym składzie, działając *ex officio*, na podstawie informacji uzyskanych z Sądu Rejonowego w T., ustalił, że wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu został rzeczywiście nadany w polskiej placówce pocztowej 31 lipca 2018 r. Nie przedstawiając żadnego dowodu na poparcie swojego zarzutu, skarżąca nie zdołała podważyć powyższego ustalenia Trybunału. Zarzut ten tym samym należy uznać za bezzasadny. Oznacza to, że Trybunał słusznie uznał, że skarga została wniesiona po upływie terminu wskazanego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.